

Levon

ผมแค่อยากเป็น
พนักงานธรรมดา
แต่ดันเกิดมามีชะตาเป็น
ร่างทรง

운명을 보는 회사원

6

Youngwan [暎完]

เขียน

บทกวี

แปล

XOXO

วาด

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

“คุณโจซียอนแจ้งว่าอยากพูดคุยกับท่านประธานใหญ่เป็นครั้งสุดท้าย
จะเอาอย่างไรดีครับ ถ้าไม่ต้องการก็ปฏิเสธได้นะครับ”

- Youngwan

คำนำสำนักพิมพ์

เรื่องราวดำเนินมาถึงเล่มที่ 6 แล้ว เห็นได้ชัดเลยว่าชื่อเสียงและอิทธิพลของ *ยองฮุน* ไม่ได้จำกัดอยู่แค่ในเอเชียสกริปอีกต่อไป ไม่ว่าจะนักการเมืองหรือนักธุรกิจก็อยากจะขอรับบัตรคิวเข้าพบกรรมการผู้จัดการขเวของฮุนกันทั้งนั้น ตารางงานของเขาแน่นขนัด ต้องคอยพบปะคนโน้นคนนี้จนหัวหมุน

ทั้งยังต้องคอยเป็นฝ่ายสนับสนุนให้ใครต่อใครมากมาย เช่น ฮยองจุน ที่ประกาศสงครามกับรองประธานใหญ่อีเซจุนอย่างจริงจัง คิมซางฮุนที่หาทางเชิญพี่ชายออกนอกสายตาพ่อ รวมถึงโจชียอนที่เขาเป็นฝ่ายอาสาช่วยแก้แค้นให้ และบังเอิญเหลือเกินที่นั่นแค่นั้นดันมีประโยชน์ต่อการผลักดัน สส.ซอนโบยุน ให้กลายเป็นประธานาธิบดีอย่างคาดไม่ถึง

ตอนนี้ยองฮุนไปไกลเกินกว่าแค่พนักงานธรรมดา แต่กลายเป็นคนดังในแวดวงธุรกิจและการเมืองอย่างแท้จริง ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังหลีกเลี่ยงเงินเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง ต่อให้ใครจะเอาของล้ำค่ามาวางให้ถึงที่ ยองฮุนคนนี้ก็ไม่ใช่ขอรับไว้

ถ้าอยากรู้ว่ายองฮุนจะเดินเกมอย่างไร จะนำพาเหล่าพาร์تنเนอร์ของเขา ไปสู่ชัยชนะได้หรือไม่ ก็ต้องมาลุ้นกันในเล่มนี้แล้วละ!

Levon

196

ประกาศสงคราม [4]

กันที่ที่จับมาถึง ห้องทำงานตัวเอง ยองฮุนก็เรียกพบหัวหน้าฝ่ายพัคยองโฮ หัวหน้าฝ่ายพัคเข้าไปด้วยความประหม่าเล็กน้อย เพราะรู้ถึงเหตุผลในการเรียกพบครั้งนี้ดีหลังจากที่ไม่ได้พบกันนาน นั่นก็คือการรายงานความคืบหน้าของเรื่องที่ตั้งไว้ก่อนหน้านี้

“เรียกผมหรือครับ”

“ครับ เรื่องที่ให้ค้นหาเกี่ยวกับเซยองกรุป ถึงไหนแล้วครับ”

“อย่างแรกเราใช้เวลามากพอสมควรสำหรับการหาคนที่เข้าใจสถานการณ์ภายในของเซยองกรุปครับ ถึงพวกข้อมูลพื้นฐานจะตรวจสอบผ่านสายข่าวของเราได้ แต่ถ้าต้องการสืบลึกลงไปถึงชั้นความสัมพันธ์ทางการเมืองลับๆ ภายในกรุปก็จำเป็นต้องเข้าหาผู้มีอำนาจหลักบางคนครับ”

“ก็จริงครับ”

“ระหว่างที่ทำงานหนักมาหลายวันก็เจอคนที่ชื่อคิมแจฮอน เคยดำรงตำแหน่งกรรมการผู้จัดการและลาออกเมื่อปีที่แล้วครับ เขาเป็นอดีตนักศึกษาที่จบจากมหาวิทยาลัยโซล แต่ไม่ได้ทำส่วนของหนังสือพิมพ์ กลับย้ายมาอยู่เซยองดีเวลลอปเมนต์แทน หลังจากนั้นก็ประสบความสำเร็จมาตลอด จนกระทั่งสิ้นสุดสัญญาด้วยเหตุผลบางอย่างเมื่อปีก่อน ตอนนี่จึงกลายเป็นคนว่างงานครับ”

“สืบเก่งนะครับเนี่ย”

“พนักงานของเราพยายามติดต่อ จนในที่สุดก็หาบ้านเขาเจอและพูดคุยกันสำเร็จครับ”

“ผมไม่คิดว่าเขาจะยอมบอกข้อมูลไม่ตีเกี่ยวกับบริษัทนะ หวานล่อมได้ผลหรือครับ”

“เท่าที่รู้มาคือเหตุผลที่ไม่ต่อสัญญาผู้บริหารเมื่อปีก่อน น่าจะเป็นเพราะขัดแย้งกับกลุ่มผู้มีอำนาจของกรุ๊ปครับ ถึงจะไม่ได้พูดออกมาจากปากว่าขัดแย้งเรื่องอะไร แต่รู้สึกได้ว่าเขา...ดูโกรธมาก”

“มีความแค้นสินะครับ”

“ใช่ครับ เขาเล่าออกมาด้วยเหตุผลนั้น แล้วก็บอกว่า สส.ซอนโบยุนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใครๆ ของกรุ๊ปเลย พร้อมกับย้อนถามด้วยว่าทำไมอยู่ๆ ถึงพูดถึง สส.ซอนโบยุน แต่ผมคิดว่าเขาไม่น่าจะโกหกครับ”

“อืม...”

โล่งอกไปที

หากเซของกรุ๊ปกับ สส.ซอนมีส่วนเกี่ยวข้องกันคงจะปวดหัวมาก คิดในทางกลับกันแล้ว ถ้าอีกฝ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องกับเซของกรุ๊ป ในดวงชะตาของ สส.ซอนคงไม่มีทางปรากฏว่าเขาจะกลายเป็นบุคคลที่ยิ่งใหญ่ถึงขั้นประธานาธิบดีแน่นอน

“แต่ทันทีที่พูดถึง สส.โดซูยอนก็ตกใจมากเลยครับ”

“จริงหรือครับ”

“ครับ เขาบอกว่าเนื่องจากคดีฟ้องร้องเกี่ยวกับครอบครัวเมื่อสิบปีก่อน โดซูยอนที่ในเวลานั้นเป็นอัยการจึงเข้ามาเกี่ยวข้อง และคอยสนับสนุนตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา”

“สนับสนุนมาตลอดหรือครับ”

“ใช่ครับ หลังจากนั้นอัยการโดซูยอนก็ก้าวเข้าสู่วงการการเมืองเป็นครั้งแรก โดยมีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อของพรรคสันติภาพเป็นหนึ่ง เขาบอกว่าเซของกรุ๊ปเป็นคนช่วยผลักดันเรื่องนั้น ในช่วงเวลานั้นอิทธิพลของเซของกรุ๊ปเปลี่ยนกระทั้งลำดับบัญชีรายชื่อได้ตามใจชอบด้วยซ้ำ”

“ถ้ามีความช่วยเหลือของเซของกรุ๊ปอยู่เบื้องหลังจนทำให้โดซูยอนเข้าสู่

การเมืองได้ แสดงว่าความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองฝ่ายคงจะเหนียวแน่นมากเลยนะครับ”

“ผมเดาว่าเป็นอย่างนั้นครับ หลังจากนั้นเธอก็ได้รับการแต่งตั้งเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม แต่มีการเปลี่ยนผู้อำนวยการเมือง พรรคสันติภาพเป็นหนึ่งในจึงกลายเป็นพรรคฝ่ายค้าน เธอต้องกัดฟันด้วยความเจ็บใจออกมาอยู่ในเขตของจูแล้วชนะการเลือกตั้งครับ เนื่องจากเป็นอดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ถึงจะเพิ่งได้รับเลือกตั้งใหม่ก็ค่อนข้างมีพาวเวอร์ แต่กำลังสงสัยว่าคดีของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยครั้งนี้ก็อาจจะได้ข้อมูลมาจากเซียงหรือเปล่า”

“คนคนนั้นนะเธอครับ”

“ครับ การดำเนินคดีก็เช่นเดียวกัน สื่อขนาดใหญ่จะไม่เปิดเผยจุดอ่อนของพวกนักการเมืองออกมาทันที เพราะจำเป็นต้องคำนึงถึงผลกระทบต่างๆ ที่เกิดขึ้นเมื่อข้อมูลนั้นถูกเปิดเผยสู่ภายนอก ดังนั้นการเปิดเผยข้อมูลหนึ่งออกมาก็แสดงว่ามีการคาดการณ์ผลกระทบที่เกิดขึ้นไว้ประมาณหนึ่งแล้วครับ”

หัวหน้าฝ่ายพัคดีบายให้ฟังอย่างละเอียดราวกับเป็นอาจารย์

“หมายความว่าทางเซียงอาจจะรู้เรื่องคดีของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยอยู่แล้วสินะครับ”

“ถูกต้องครับ เพราะเรื่องการลอกเลียนวิทยานิพนธ์สมัยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยยังเป็นอาจารย์ นักข่าวหลายคนในเซียงก็รู้จักอยู่แล้วครับ”

“ถ้ามันแสดงว่าเซียงพยายามจะผลักดันให้ สส. โดนั้นตำแหน่งประธานาธิบดีให้ไหมครับ”

“น่าจะเป็นอย่างนั้นครับ เพราะถ้าไม่ใช่ก็คงไม่มีเหตุผลที่ต้องให้ข้อมูลนั้นกับ สส. โด”

แปลกมาก

ตอนแรกเริ่มจากความคิดง่าย ๆ ว่าจะผลักดัน สส. ซอนโบยุน แต่ผู้อาวุโสโจชียอนกลับเข้ามาแทรกจนทำให้เรื่องวุ่นวายขึ้น สุดท้ายความเชื่อมโยงระหว่างโดชุยอนกับเซียงก็ถูกเปิดเผย

พอเป็นแบบนี้ก็รู้สึกว่าคุณชีวิตคงจะสนุกขึ้นน่าดู

“เขาบอกว่า สส.โตชวยอนรับผิดชอบคดีของเซยองกรุปเมื่อสิบปีที่แล้วใช่ไหมครับ”

“ครับ”

“ลองสืบเรื่องนั้นมาหน่อยครับ”

หัวหน้าฝ่ายพัคของโฮชะงักไปชั่วครู่ ก่อนจะเปิดปากอย่างระมัดระวังด้วยความลังเล

“มันเป็นคดีที่ค่อนข้างละเอียดอ่อนครับ”

“ผมพอจะรู้มาคร่าว ๆ เลยอยากรู้รายละเอียดครับ”

ในเมื่อเจ้าตัวบอการู้แล้ว หัวหน้าฝ่ายพัคก็รู้เหมือนกันว่าห้ามอะไรไม่ได้อีก

“ถึงจะตรวจสอบข้อสรุปของคดีคร่าว ๆ ได้จากข่าวในช่วงเวลานั้นที่ยังไม่ถูกลบ แต่ถ้าต้องการทราบรายละเอียดลึกกว่านั้น ก็ต้องหาตัวอัยการหรือทนายความที่รู้จักคดีนั้นเป็นอย่างดี ถ้าทำอย่างนั้นคนนอกอาจจะรู้ว่าเรากำลังพยายามซุกซุกคดีเมื่อสิบปีก่อนของเซยองครับ”

“อืม...พยายามหาให้เงียบที่สุดก่อนครับ”

“รับทราบครับ”

“อีกอย่างเมื่อก็ผมเพิ่งออกมาจากร้านกาแฟ แต่มีนักข่าวจากเซยองอีโบบมาขอสัมภาษณ์นี่ครับ”

ยองฮุนแอนามบัตรที่ได้รับเมื่อครู่นี้ส่งต่อให้หัวหน้าฝ่ายพัค

“นักข่าววังกาฮี? ชื่อแปลกดีนะครับ”

“ลองสืบให้หน่อยครับ ผมคิดว่าเธอไม่ใช่ นักข่าว...”

มันไม่มีการจำแนกโงวฮึงของนักข่าวออกมาอย่างเฉพาะเจาะจงหรอก

ถึงอย่างนั้นสาเหตุที่ทำให้ยองฮุนสรุปว่าอีกฝ่ายไม่ใช่ นักข่าวเป็นเพราะดวงตาและปากของเธอ

ดวงตาที่ดีต้องมองตรงไปข้างหน้าเสมอ คนที่มองเซ็ดเหมือนเหยียดคนอื่น มักมีนิสัยหยิ่งยโส

ตรงกันข้าม ถ้ามีเปลือกตาหนาและหางตาวาว ชอบหลุบตาลงต่ำขณะอยู่ตรงหน้าคนอื่น ส่วนใหญ่จะเป็นคนเหลื่อมจัด ความคิดกับท่าทางภายนอกสวนทางกัน ซึ่งดวงตาของวังกาฮีเป็นแบบนี้

นอกจากนี้ริมฝีปากบนกับล่างบางทั้งคู่ ชอบพูดจาไร้สาระและอัปซอค ดูจากรูปปากแล้วถือว่ายากจนขั้นแค้นมาก

ถ้าคนประเภทนี้เป็นนักข่าว ข่าวทั้งหมดจะเป็นแค่เรื่องโกหกและถูกเขียนขึ้นเพื่อผลประโยชน์ของตัวเองเท่านั้น

“คิดว่าไม่ใช่นักข่าวชั้นเหรอครับ”

“ผมไม่แน่ใจ แต่ไม่น่าจะใช่ครับ”

“โอเคครับ ผมจะลองสืบดู”

เมื่อหัวหน้าฝ่ายพักออกไป มินฮีกก็เข้ามาคุยด้วย

“กรรมการผู้จัดการ เมื่อสักครู่นี้ผู้ช่วยของ สส.ชอนโบยุนติดต่อมาค่ะ”

“เขาวางยังไงครับ”

“แจ้งว่าท่าน สส.จะขอพบถ้ามีเวลาค่ะ”

“เมื่อไหร่ครับ”

“เขาบอกว่ามีนัดทานมื้อเย็นในโรงแรมที่เจอกันเมื่อคราวก่อน เลยถามว่าจะเจอกันหลังมื้อเย็นได้หรือเปล่านะคะ”

“ได้ครับ”

ใกล้เวลาเลิกงานแล้ว จริงๆ ก็ไม่ต่างกับการถามว่ามาเจอกันตอนนี้เลยได้ไหม บังเอิญยอนฮีบอกว่าเย็นนี้จะไปกินข้าวกับเพื่อนๆ พอดี ถึงจะเลยเวลาอาหารเย็นไปแล้ว แต่เขาก็คิดว่ามันลงตัว

แค่คิดว่าจะสั่งรูมเซอร์วิสแล้วกินข้าวคนเดียวเงียบๆ อยู่ในห้องสวีทของโรงแรม โดยมีทีวีทัศน์ยามค่ำคืนราวกับภาพวาดเป็นฉากหลังก็ตื่นเต้นแล้ว

แถมยังมีนัดกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพอดีอีก นับเป็นข้ออ้างที่ประจวบเหมาะพอดี

ตอนที่กำลังวาดรอยยิ้มบนริมฝีปากอย่างไม่รู้ตัว มินฮีกก็ค่อยๆ เปิดปาก หลังแอบสังเกตท่าทีของเขา

“กรรมการผู้จัดการ”

“ครับ? ทำไมเหรอ?”

“อืม...ขอถามได้ไหมคะว่าเรื่องของกรรมการผู้จัดการฮีซองจุน ชินยองไฟแนนเชียลจะเป็นยังไง”

มองปุ๊บก็เห็นว่ามึนสีหน้ากังวลอย่างชัดเจน

เขาทำหน้าตัวเองเพราะคิดว่าทำตัวเมินเฉยเกินไปจึงรีบตอบกลับ

“ผมกำลังรออยู่ครับ เพราะถ้าหากพวกเราออกหน้าเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งก็จะกลายเป็นเรื่องน่าปวดหัวซึ่งกันและกัน ไว้ประธานอีเซมินยอมออกหน้าค่านให้ก่อน ผมถึงจะช่วยครับ”

“กรรมการผู้จัดการนะเหรอคะ”

“ครับ”

ตอนนั้นสีหน้าของมินฮีกีสตัสดีขึ้น

“ขอบคุณค่ะ”

“รอทุกอย่างเรียบร้อยดีแล้วค่อยขอบคุณเถอะครับ อย่างที่บอกเมื่อกี้ถ้าช่วยในนามบริษัทก็อาจจะเกิดปัญหาได้ เพราะฉะนั้นผมจะช่วยเป็นการส่วนตัวครับ”

“พอกรรมการผู้จัดการบอกว่าจะช่วยแล้ว ฉันรู้สึกโล่งใจยิ่งกว่าบอกว่าเอชเอสกรุ๊ปจะช่วยอีกนะคะเนี่ย”

“แต่ต้องรู้ไว้นะครับ ถ้าเกิดความเสียหายต่อบริษัทขึ้นมา ผมก็เปลี่ยนใจได้ทุกเมื่อ”

“แน่นอนค่ะ ฉันจำขึ้นใจเลย”

เขารู้สึกกว้างใจเมื่อเห็นเธอตอบอย่างใจเย็น

“โอเคครับ ผากบอกกรรมการผู้จัดการอียของจุนว่า ถ้าประธานอีเซมินตัดสินใจแล้วให้ติดต่อมานะครับ”

“รับทราบค่ะ”

ต่อให้เป็นแค่แซกธรรมดา ๆ คุณภาพของอาหารสำหรับรูมเซอร์วิสของโรงแรมระดับห้าดาวก็ไม่ทำให้ผิดหวัง

แต่พอเป็นของสูงที่สุดในความเป็นจริงมีอำนาจรองจากประธานใหญ่เป็นคนสั่งอาหารมากมายจึงทยอยขึ้นมาเสิร์ฟ รวมถึงรายการที่ไม่ได้สั่งด้วย

ให้กินทั้งหมดคนเดียวค่อนข้างลำบาก แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็พยายามกินเพราะเห็นแก่ความตั้งใจของพ่อครัว และระหว่างนั้นก็มึนเสีงเคาะประตูก๊อก ๆ

พร้อมกับใครบางคนเดินเข้ามา

“กรรมการผู้จัดการ ท่าน สส. มาแล้วค่ะ”

“เชิญให้เข้ามาเลยครับ”

สส. ขอนโบยุนเข้ามาทันที แต่พอเห็นอาหารเต็มโต๊ะก็ตกตะลึง

“ทั้งหมดนี้มันอะไรกันละเนี่ย”

“พอดีหัวหน้าเซพบอกว่ากำลังเตรียมเมนูใหม่เลยขอให้ช่วยชิมก่อนนะครับ
ตั้งนั้นถึงจะกินกำลังไปหน่อย แต่ผมก็พยายามกินอยู่ครับ”

“น่าอิจฉาจริง ๆ พุดตามตรงนายน่าอิจฉาที่สุดในเกาหลีแล้ว”

“มีคนรวยกว่าผมเยอะแยะครับ”

“ปัญหาผมไม่ใช่เรื่องเงิน ถึงฉันจะไม่ได้เจอนายบ่อย แต่ทุกครั้งที่เห็น
หน้านาย มันไม่เคยหม่นหมองเลย เรียกว่าไม่มีความกังวลบนใบหน้าได้ไหมนะ
ทั้ง ๆ ที่นั่งอยู่ในตำแหน่งใหญ่ขนาดนั้นด้วยวัยเพียงเท่านี้ แต่กลับดูเหมือน
ไม่เครียด ไม่เหนื่อยอะไรเลย”

“งั้นเหรอครับ”

คิด ๆ ดูแล้วก็น่าจะเป็นเพราะเคยศึกษาเล่าเรียนที่วัดมานาน
ตอนนี้เขาเพิ่งตระหนักว่าต่อให้มีเรื่องน่ากังวลมากแค่ไหน ตัวเองก็ไม่เคย
เครียดเกินขีดจำกัดเลย

“น่าอิจฉา นั่นเป็นเหตุผลที่ทำให้หน้านายไม่มีริ้วรอยงั้นเหรอ”

“ถ้าอายุมากขึ้นอีกหน่อย เต็มมันก็มาเองแหละครับ”

“ถึงเวลานั้นก็ใช้เงินหยุดมันได้นี่ เต็มวันนี้เงินช่วยชะลอวัยได้เป็นสิบปีเลย
นี่นา”

“ฮ่า ๆ ผมยังไม่เคยลองเลย ไว้ผมจะลองสัมผัสประสบการณ์ล้ำค่าที่ทำให้
เด็กกลีบปีศาจครั้ง แล้วมาแบ่งปันประสบการณ์กับท่าน สส. นะครับ”

“อย่างนั้นก็ดีเลย ถ้ามีไวน์เหลือ ขอฉันบ้างสิ”

“ครับ”

ยองฮุนจึงเรียกคนมาสั่งไวน์ก่อนจะถามต่อ

“ทำไมถึงอยากเจอผมเหรอครับ”

“ที่โคซุยอนเงียบอยู่ตอนนี้เป็นฝีมือนายงั้นเหรอ”

ยองฮุนเอียงศีรษะแล้วตอบกลับ

“ไม่ใช่ทั้งหมด แต่สาเหตุส่วนหนึ่งก็มาจากผมครับ”

“นายรู้สาเหตุสินะ”

“ใช่ครับ”

“สาเหตุคืออะไร”

“ผมบอกเรื่องนั้นไม่ได้ครับ”

คำตอบหนักแน่นที่อยู่เหนือความคาดหมายทำเอา สส.ซอนจูลีกลับสนใจเล็กน้อย

“บอกไม่ได้สินะเหรอ พวกเราอยู่ข้างเดียวกันไม่ใช่หรือไง”

“อยู่ข้างเดียวกันครับ แต่เรื่องนี้เป็นสิ่งที่ท่าน สส.ไม่จำเป็นต้องทราบ ผมยังเกี่ยวข้องกับคนนอกด้วย ไม่มีเรื่องผิดกฎหมายหรอกครับ แค่เหตุการณ์ในอดีตกำลังหลอกหลอนเธออยู่”

“ตอนนี้เรื่องเก่าๆ กำลังรังჭข้อเท้าเธออยู่นะเหรอ”

“ถูกต้องครับ”

“อืม...อย่างนั้นสินะ แปลว่าคนที่ดึงเรื่องเก่าๆ มารังข้อเท้า สส.โดก็คือ นายใช่ไหม”

“จะมองแบบนี้ก็ได้ครับ”

“ถ้าพูดจาโอ้อวดสักหน่อย นายจะเจ็บตัวหรือไงกัน ถ้าไม่เต็มคำว่า ‘ก็ได้’ นายจะรู้สึกผิดสินะเหรอ”

ยองฮุนฉีกยิ้ม

“มันเป็นไปเองโดยธรรมชาตินะครับ ถ้าเกิดต้องโกหกอย่างที่ท่าน สส.พูดไม่รู้ทำไม่ถึงคิดว่าอาจจะโดนลงโทษได้ครับ”

“เป็นคนดีสินะ”

“ไม่รู้สิครับ”

เมื่อพนักงานเข้ามารินไวน์ใส่แก้วให้ สส.ซอนโบยุนก็เพลิดเพลินกับกลิ่นและรสชาติอันเลิศล้ำอยู่พักหนึ่งก่อนจะเอ่ย

“ไวน์ชั้นดี”

“โล่งอกไปที่ที่ถูกต้องครับ ช่วงนี้ผมค่อนข้างติดไวน์เพราะภรรยา แต่ก็ยัง

“ไม่รู้ว่แบบไหนถึงเรียกว่าดีครับ”

“พูดตรงดีจริง ๆ ต้องขอบคุณนายที่ทำให้คนปากมากอย่างโดชูยอนปิดปากเงียบ ดังนั้นฉันเลยพยายามหาอะไรมาตอบแทนนายบ้าง แต่ก็ไ้ยินมาว่านายมีที่ดินที่ฮานัมอยู่พอดี ราคาที่ดินน่าจะสูงขึ้นเพราะแผนเมืองใหม่ ยินดีด้วย”

“ขอบคุณครับ มันเป็นที่ดินที่เก็บไว้สร้างคอนโดตั้งแต่สมัยยังเป็นบริษัทเฮยซอง แต่ก็โชคดีได้เข้าไปอยู่ในเขตพื้นที่ตรงนั้นครับ”

“แต่รู้เรื่องนั้นหรือเปล่า ตอนแรกมีการวางแผนว่าจะสร้างสายพานอุตสาหกรรมชีวภาพที่ฮานัมนะ”

“ครับ? มีเรื่องแบบนั้นด้วยหรือ”

“ใช่ กระทรวงที่ดินกำหนดเขตสายพานอุตสาหกรรมชีวภาพไว้หลายแห่ง แต่ภายในก็มีแนวโน้มว่ากำลังเลือกฮานัม ถึงจะมี สส.รู้เรื่องนั้นแต่ไม่กี่คน แต่ยังไงฉันก็ยังแอบเดาว่าเป็นฮานัมอยู่ดี”

“ฮ่า ๆ อย่างนั้นก็ดีสิครับ”

“แน่นอนว่าดีอยู่แล้ว เพราะถ้าสร้างคอนโดอย่างเดียวจะมีข้อจำกัดเรื่องการขึ้นราคาที่ดิน แต่ถ้ามีบริษัทชีวภาพหลายสิบแห่งเข้ามาด้วย เรื่องมันก็จะเปลี่ยนใช้ใหม่ละ คงจะต้องสร้างเขตพื้นที่เชิงพาณิชย์ด้วย...แต่มันถูกเปลี่ยนเป็นชุมชน”

“ชุมชนหรือครับ”

“ใช่ ไม่ว่าจะยังไงก็แปลก ฉันเลยลองสืบดูว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ แล้วก็โอ๊ะเฮ้! มีโดชูยอนมาเอี่ยว เพราะแบบนี้แหละเขาถึงเรียกว่าทำดีได้ดี ฉันตั้งใจจะช่วยนายเลยจับไตโดชูยอนได้”

แววตาของ สส.ชอนโบยุนเปล่งประกายอย่างแรงกล้า

ผู้หญิงที่กายโศกถึง [1]

ถึงจะดูเหมือนแคงข้างหลัง สส.โตชวยอน แต่อยู่ๆ ก็สงสัยขึ้นมา

“ทำไม สส.โตชวยอนถึงย้ายมันไปที่ซุนซอนล่ะครับ ไม่ใช่เขตเลือกตั้งของตัวเองสักหน่อย ยิ่งไปกว่านั้น ตอนนี่กำลังโจมตีพรรครัฐบาลอยู่ ถ้าพยายามโยกย้ายเจ้าหน้าที่กระทรวงที่ดินมากจนเกินไปแล้วเกิดผิดพลาดขึ้นมา เธออาจจะตกอยู่ในความเสี่ยงก็ได้ล่ะครับ”

“ตอนแรกฉันก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน ปกติแล้วเวลาจะโจมตีคนอื่น ก็ต้องคำนึงว่าฝุ่นที่ติดอยู่กับตัวเองจะทำให้เกิดเรื่องอะไรหรือเปล่าแล้วคอยระวังตัว เพราะฉะนั้นก็เลยยังสงสัย แสดงว่ามูลค่าที่ดินที่ถูกเลือกให้เป็นเขตสายพานอุตสาหกรรมชีวภาพคงสำคัญมากทีเดียว”

“นั่นก็จริงครับ”

“อย่างน้อยถ้าพิสูจน์ให้เห็นการทุจริตที่มีโตชวยอนเป็นศูนย์กลางได้ เราก็จะพลิกแนวรับและพลิกสถานการณ์ได้ภายในครั้งเดียว ถ้าบรรยากาศนี้ดำเนินต่อไปจนถึงการเลือกตั้งประธานาธิบดี การรักษาอำนาจทางการเมืองไว้ก็คงไม่ยากนัก”

ไม่ใช่ว่าย่องสุนอ่านความปรารถนาอันแรงกล้าที่ซ่อนอยู่ในน้ำเสียงอีกฝ่ายไม่ออก

คำว่าการศึกษาชั่วคราวทางการเมืองไว้ มันหมายถึงว่าตัวเองจะได้เป็น

ประธานาธิบดีในไม่ช้า

ถ้าบริษัทใกล้ชิดกับคนที่กำลังจะได้เป็นประธานาธิบดีก็คงจะเป็นเรื่องดี แต่น่าแปลกที่ยองฮุนไม่ได้รู้สึกดีขนาดนั้น เพราะดูเหมือนเรื่องราวจะดำเนินอย่างราบรื่นจนเกินไป

ตอนแรกคิดแค่ว่าจะเป็นประโยชน์ต่อบริษัท แต่พอเริ่มคิดว่าอาจจะดำเนินไปตามที่ต้องการจริง ๆ ก็รู้สึกกลัวขึ้นมาทันที

เพราะตัวเองมีชะตากรรมว่าจะเป็นหมอดูที่อาจทำให้ประเทศชาติเกิดความวุ่นวาย

หาก สส.ซอนได้เป็นประธานาธิบดี ก็เหมือนเป็นการปูทางที่ดีต่อการทำลายประเทศตามอำเภอใจ

ถึงแม้ตอนนี้จะควบคุมความโลภเอาไว้ได้ แต่เมื่อกลายเป็นผู้มีอิทธิพลอย่างมากต่อประธานาธิบดีแล้ว เขาก็ไม่แน่ใจเลยว่าจะปกป้องตัวเองโดยที่มีสติสมบูรณ์ได้หรือไม่

ทว่าพอเห็นสีหน้าเคร่งเครียดของยองฮุน สส.ซอนโบยุนก็เข้าใจผิดว่ากำลังเป็นห่วง

“ไม่ต้องห่วง ฉันจะสืบแบบเงียบ ๆ ใช่ว่าฉันจะไม่มีเส้นสายในกระทรวงที่ดินฯสักหน่อย ถ้าเป็นคนที่มีอำนาจในการเลือกเขตสายพานอุตสาหกรรมชีวภาพก็มีแค่ไม่กี่คนหรอก สืบไม่ยาก”

“ยังไงท่าน สส.ก็คงทำได้ดีแน่นอน โอเคครับ”

พอตอบรับผ่าน ๆ แล้วลองคิดดูก็รู้สึกว่ สส.ซอนไม่น่าจะมาถึงที่นี่เพื่อโอ้อวดเฉย ๆ

สืบพบว่า สส.โดซุยอนกำลังวางแผนอะไรบางอย่างอยู่...

ดังนั้น?

“ดังนั้นฉันเลยอยากถามนายเรื่องหนึ่ง”

“เรื่องอะไรครับ”

“นายมีความคิดจะช่วยพื้นที่ที่กำลังตกอยู่ในสถานการณ์ลำบากอย่างอุ่ต่อเรือกุนซานอีกบ้างหรือเปล่า”

“อยากเอาไปเพิ่มลงในนโยบายการเลือกตั้งประธานาธิบดีเหรอครับ”

“นายคงจะรู้ดีกว่าฉันใช่ไหม ว่านายกเทศมนตรีใจแฉลบเปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจจนชวนไว้มากแค่ไหน พุดตรงๆ ตอนนายกเทศมนตรีใจแฉลบแถลงเรื่องนั้นออกสื่อครั้งแรก ฉันยังคิดว่าโกหกอยู่เลย นี่ก็ว่าเขาแค่อยากได้ความสนใจเพื่อเป็น สส. ที่มีชื่อเสียงไปทั่วประเทศ แต่เรื่องนั้นก็กลับกลายเป็นความจริง ฉันอยากปรบมือให้เลย อันที่จริงก็ปรบมือให้อย่างจริงใจไปแล้วในงานฉลองชนะการเลือกตั้ง”

“...”

“ไม่รู้ว่ตอนนี่คนกวนชวนชอบนายกเทศมนตรีใจแฉลบมากแค่ไหน ได้คะแนนโหวตไปเท่าไรนะ น่าจะเกินเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ใช่ไหม นายเองก็รู้ว่านี่อาจจะกลายเป็นผลงานชิ้นเอกที่เต็มเต็มนโยบายของฉัน เหมือนที่การแก้ปัญหาต่อเรือกวนชวนเป็นผลงานทางการเมืองที่ยืนยาวไปตลอดชีวิตนักการเมืองอย่างนายกเทศมนตรีใจแฉลบ”

“แล้วยังไงครับ”

“ถ้าคิดในทางกลับกันก็คงเห็นว่าประชาชนได้รับผลประโยชน์และความสุขมากแค่ไหน ตอนนี่ทั่วประเทศยังมีปัญหาที่หมักหมมอยู่อีกเยอะ ฉันมองว่ามันเป็นปัญหาที่บริษัทนายแก้ไขได้”

ยองฮุนยิ้มแปลกๆ

“ท่าน สส. อยากให้ผมเล่นการเมืองสินะครับ”

“นายคิดจะทำแบบนั้นไหมล่ะ”

ตอนนี่ยังกลัวความโลภจนตัวสั่นอยู่เลย จะเป็นนักการเมืองอะไรกัน...

ไม่มีทางเป็นไปได้

“ไม่ครับ”

“ก็ตามนั้น”

“ถึงจะเป็นคำพูดที่ถูกต้อง แต่ต่อเรือกวนชวนบังเอิญเป็นแบบนี้พอดีครับ ผมไม่ใช่นักการเมือง ไม่มีเหตุผลต้องพยายามฟื้นฟูเศรษฐกิจต่างจังหวัด นั่นก็เป็นหน้าที่ของนักการเมืองครับ”

“พูดอีกก็ถูกอีก มันคือหน้าที่ของนักการเมือง แต่สิ่งที่เรียกว่าเศรษฐกิจต่อให้ให้นักการเมืองจะพยายามอย่างเต็มที่แค่ไหน ถ้านักธุรกิจไม่ยอมทำตามก็

“ไม่มีประโยชน์ไม่ใช่เหรอ ฉันไม่ได้บอกให้นายทำทั้งหมด แค่ให้ความช่วยเหลือ หากมีเรื่องอะไรที่พอจะทำได้ แล้วฉันก็จะช่วยอย่างสุดความสามารถด้วยเช่นกัน”

“ผมจะลองคิดดูครับ”

นั่นคือคำตอบที่ดีที่สุดที่ยองฮุนจะตอบได้

ถึงจะอธิบายยาวเหยียดแล้วบอกว่าจะให้ความช่วยเหลือ แต่สุดท้ายก็แค่ต้องการบางสิ่งบางอย่างที่แตกต่างจากคนอื่น และเหมาะกับการนำไปใช้เขียนลงในนโยบายการเลือกตั้งประธานาธิบดี

แน่นอนว่าเขาไม่ได้มองว่าเป็นเรื่องไม่ดี

ถึงจะไม่รู้ว่าเหตุผลในการช่วยผลักดันคนที่เหมาะจะเป็นประธานาธิบดีคืออะไร แต่ก็เป็นการสร้างหลักประกันสำหรับความช่วยเหลือทางการเมืองในอนาคต

ต่อให้จะไม่มีปัญหาใดๆ เพราะต่างคนต่างได้ผลประโยชน์ แต่ที่ต้องระวังตัวแบบนี้เป็นเพราะกลัวว่าหากกระตือรือร้นเข้าไปยุ่งเกี่ยวแม้เพียงเล็กน้อย เขาอาจจะควบคุมตัวเองไม่อยู่

“ถ้าฉันเลิกคุยเรื่องหนัก ๆ กันดีกว่า นายคิดจะทำอะไรกับที่ดินผืนนั้นล่ะ”

“ยังไม่ได้พิจารณาเรื่องนั้นเลยครับ พูดตรงๆ ผมเพิ่งรู้ก่อนหน้านี่ไม่นาน ว่าที่ดินผืนนั้นมีมูลค่า อีกอย่างตอนนี้เอสคอนสตรัคชั่นก็ไม่ได้สนใจการสร้างคอนโดในประเทศเท่าไรครับ”

“มันเป็นเรื่องที่กำหนดไว้แล้วว่า ถ้านำสายพานอุตสาหกรรมชีวภาพเข้ามาในสนามก็จะขยายรถไฟใต้ดินเข้ามาด้วย นอกจากนี้ถ้ามีบริษัทเข้ามาจำนวนมาก ก็คงต้องเตรียมอาคารพาณิชย์ให้เหมาะสม แล้วที่ดินของพวกนายก็ทำเลดีอย่างน้อยๆ แค่ว่าก็เกินสิบล้านวอนต่อพยางแล้ว”

“เยี่ยมเลยครับ รู้สึกเหมือนได้เงินฟรีเลย”

“ฮ่าๆๆ ทำทางจะไม่สนใจจริงๆ ด้วยสินะ อันนี้เหลือเหรอ ฉันขอชิมหน่อยได้ไหม”

“ได้สิครับ เชิญทานเลย”

อาจจะเพราะดูน่าอร่อย สส.ซอนโบยุนจึงหยิบขนมสองสามชิ้นที่ลิเวอร์พูลเป็น

ของว่างเข้าปาก และหลังจากเพลิดเพลินกับการพูดคุยเรื่องไร้สาระที่ไม่มีแก่นสาร อยู่สักพักก็ลุกออกไป

พออีกฝ่ายออกจากห้องไปแล้ว ยองฮุนก็ทอดสายตามองไวน์ที่เหลืออยู่ ครึ่งแก้ว

ในเมื่อรับข้อเสนอที่เหมาะสมแล้ว จะแสดงตัวอย่างกระตือรือร้นก็ไม่ผิด แต่เขากลับควบคุมความว้าวุ่นใจไม่ได้

ขณะนั้นหัวหน้าฝ่ายไอจีฮวานก็โทรเข้ามา

“ฮัลโหล”

“กรรมการผู้จัดการ ผมไอจีฮวานจากทีมพัฒนาทรัพยากรนะครับ”

“ครับ พุดมาเลย”

“ทางนิปปอนยูเซนจัดการทุกอย่างเรียบร้อยแล้วครับ”

จบเร็วกว่าที่คิด

“จริงเหรอครับ”

“ครับ อย่างที่เผ่ารอ ประธานใหญ่ของนิปปอนยูเซน สามีของฟูกุฮาระ เสียชีวิตแล้ว เสียช่วงเช้ามีดของเม็ฮวานครับ หุ่นถูกส่งต่อให้ฟูกุฮาระกับลูกสาว ส่วนเอโตะ เซอิจิ จากโนมูระโฮลด์ดิ้งส์ก็ยอมรับการซื้อกิจการของแฮงจูซึบิลดิ้ง แอนด์มาร์ติน แสดงท่าทีว่าขอแค่ช่วยเพิ่มมูลค่าให้บริษัท ไม่ว่าใครจะครอบครอง ก็ไม่สนใจครับ หลังจากทางเราส่งมอบเรือบูบก็สามรถแลกเปลี่ยนหุ้นและเข้าสู่ขั้นตอนการซื้อกิจการได้ทันทีครับ”

“แล้วฟูกุฮาระล่ะครับ”

“อาจเป็นเพราะบอกว่าจะมอบบริษัทเล็กๆ ให้หนึ่งแห่ง เธอเลยยอมยกมือให้เรา ลูกสาวของประธานใหญ่ที่เสียชีวิตก็เช่นเดียวกันครับ”

“เงินทุนจากทางฝั่งมูจินล่ะครับ”

“ไม่รู้เพราะเข้าใจสถานการณ์ที่ฝ่ายเราเป็นต่อหรือเปล่า สุดท้ายการลงทุน ก็ถูกยกเลิกครับ”

“เหนื่อยหน่อยนะครับ”

“ไม่เลยครับ”

“ถ้าอย่างนั้นก็พักผ่อนเถอะครับ”

หลังจากวางสาย ยองฮุนก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่
ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ผ่านจุดวิกฤตไปอีกจุดแล้ว ตอนนั้นมั่นใจได้อย่างหนึ่ง
ว่าธุรกิจทำเงินที่มั่นคงคือการจัดหาเรือเดินสมุทรและบรรทุกรถยนต์ จึงเห็นได้ชัด
ว่าแฮงจูบิลด์ดิ้งแอนด์มาร์ินจะได้ก้าวกระโดดอีกครั้ง

ได้สะพานพันโพของแม่น้ำฮัน คู่รักต่างเพศติดพันกับการออกเดท สมาชิก
ครอบครัวก็เพลิดเพลินกับการพักผ่อนริมฝั่งแม่น้ำ

ผู้ชายคนหนึ่งมองภาพแห่งความสุขนั้นพลางสลับมองนาฬิกาอย่างกระวน
กระวายอยู่ในรถยนต์เพียงลำพัง

หลังจากนั้นไม่นานก็มีใครบางคนเปิดประตูรถฝั่งข้างคนขับเข้ามาหนึ่ง

“ยินดีที่ได้พบครับ ผมชเวซึงฮวาน ผู้ช่วยของ สส.ซอนโบยุนครับ”

“ทำไมถึงอยากเจอผมครับ”

“คุณทราบอยู่แล้วนี่นา...”

ยางจินซู ข้าราชการระดับสามของกระทรวงที่ดิน โครงสร้างพื้นฐาน และ
คมนาคมก็ตรึมฝีปาก

“ผมไม่ทราบครับ”

“มันก็อาจจะเป็นไปได้ พอตีผมแค่สงสัยนะครับ ไม่ได้วางแผนจะเข้าฮานัม
หรือกหรือ เหตุผลที่เปลี่ยนเป็นซุนซอนอย่างกะทันหันคืออะไรครับ”

“มันเป็นเรื่องที่ยังไม่ได้ตัดสินใจครับ”

“ถ้านั้นก็แสดงว่าไม่ใช่แค่ข่าวลือ ถูกไหมครับ”

ยางจินซูรู้สึกได้ว่ามือที่กำลังจับพวงมาลัยชุ่มไปด้วยเหงื่อ

“ยังไม่ได้ตัดสินใจอะไรทั้งนั้นครับ”

“คุณยางจินซู ไม่ต้องกังวลขนาดนั้น...พวกเราไม่ได้ข่มขู่คุณ แต่ถาม
เพราะอยากรู้เฉย ๆ ครับ”

“...”

“อย่าทำแบบนี้เลยครับ พูดความจริงกันดีกว่า พูดตามตรงคุณยางจินซู
เองก็มีเรื่องที่น่าสงสัยเหมือนกัน ถึงออกมาเจอผมไม่ใช่หรือครับ ไม่งั้นก็คง
ไม่มีเหตุผลให้ออกมาถึงที่นี่”

ยางจินซูอยากตะโกนแย้งเหลือเกิน

เล่นอ้างถึงโตซูยอนแล้วบอกว่าถ้าตนตุงตึกแม้เพียงเล็กน้อยก็สามารถ
สาวถึงวงศาคณาญาติได้ แล้วจะไม่ออกมาได้อย่างไร

“แค่ความคิดเห็นจากภายในมองว่าชุมชนเหมาะสำหรับพัฒนาความสมดุล
ของประเทศมากกว่าฮานัมครับ”

“การพัฒนาความสมดุลของประเทศเป็นสิ่งที่ดีครับ ผมเองก็คิดว่ามัน
ดีมาก ๆ ประเทศของเราโปกส์กับเขตเมืองหลวงมากเกินไป ทั้งการศึกษา
ทั้งสนามเด็กเล่น...ดั่งนั้นราคาบ้านเลยเพิ่มขึ้นตลอด จะปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ไม่ได้
ผมพูดจากใจเลยครับ จะปล่อยให้ประเทศเราเป็นอย่างนั้นไม่ได้”

“ดั่งนั้นความคิดเห็นภายใน...”

“แต่คุณยางจินซูครับ ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ควรจะผลักดันชุมชนตั้งแต่แรกสิ
คนที่สมควรรู้จักกันหมดแล้วแล้วเลือกฮานัม สถานการณ์ตอนนี้ก็เหลือแค่ประกาศ
เท่านั้น แล้วอยู่ ๆ ก็เปลี่ยนเป็นชุมชน จะไม่ให้คิดว่านี่เป็นเรื่องโกหกใช้ใหม่
ได้ยังไงครับ ถ้าเป็นผมก็คงคิด อยู่ดี ๆ เกิดอะไรขึ้น ชื่อที่ดินไว้ที่ชุมชนนั้นหรือ”

สายตากมกริบของผู้ช่วยชเวซึงฮวานจ้องมาที่ยางจินซู

แน่นอนว่ายางจินซูร้อนตัวทันที

“หมายความว่ายังไงครับ ตั้งแต่เกิดมาจนถึงตอนนี้ ผมยังไม่เคยซื้อที่ดิน
เลยนะ อสังหาริมทรัพย์ที่เป็นชื่อผมมีแค่คอนโดที่ซื้อเมื่อสิบปีก่อนครับ!”

“ดั่งนั้นก็บอกเหตุผลมาสิครับ”

“ไม่มีอะไรแบบนี้หรอกครับ”

“เฮ้อ ผมอึดอัดจริงๆ นะเนี่ย เพราะคุณเอาแต่เป็นแบบนี้ มันเลยทำให้
ความรู้สึกเหมือนมีอะไรไม่ใช่หรือครับ ถ้าไม่ได้มีอะไรอยู่ที่ชุมชนก็ไม่มีเหตุผล
จะทำแบบนี้เนี่ย ต่อให้ไม่ใช่ชื่อของคุณ ก็อาจจะเป็นชื่อของครอบครัวหรือญาติคุณ
ก็ได้...”

ไม่ว่าจะใช้ชีวิตอย่างไรชื่อสัตย์ขนาดไหน ไม่ได้หมายความว่าสมาชิกใน
ครอบครัวจะชื่อสัตย์ด้วย

“นี่คุณ!”

“พวกเรามาทำให้มันง่ายขึ้นกันเถอะครับ ผมไม่ได้ยินอะไรจากคุณ คุณเอง

ก็ไม่ได้พูดอะไรทั้งนั้น โอเคไหม คุณเองอาจจะได้เป็นรัฐมนตรีช่วยในรัฐบาลสมัยหน้าก็ได้...มองสูงๆ ไว้ดีกว่าครับ ว่าไหม”

ยางจินซุกสลับไม่เข้าคายไม่ออก แต่เพียงแค่มองท่าทีลังเล ชเวซึงฮวานก็มั่นใจแล้วว่าได้ผล เพราะเชื่อว่าสุดท้ายความลังเลก็จะนำเข้าสู่ขั้นตอนของการชั่งใจ

ยางจินซุกลังเลอยู่สักพักก่อนจะเปิดปากพูด

“ทาง สส.โดชวยอนลงความเห็นว่าคุณชอนเหมาะสมในแง่ของการพัฒนาความสมดุลของประเทศมากกว่าครับ”

“อ้อ...คนนั้น”

“แค่นั้นแหละครับ ไม่มีอะไรนอกเหนือจากนี้ ผมพูดจริงๆ ครับ”

แน่นอนว่าชเวซึงฮวานเองก็เดาไว้ว่านั่นคือทั้งหมดเหมือนกัน เพราะโดชวยอนไม่มีทางทำเรื่องอันตรายที่พัวพันกับเงินหรือของมีค่า

ถ้าเพียงแค่มองแสดงความคิดเห็นในฐานะสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรก็คงไม่มีปัญหาอะไร ดังนั้นท่าทีนี้ก็เพียงพอแล้ว

ถ้าหากกำจัดอ่อนที่แข็งแกร่งบางอย่างเกี่ยวกับยางจินซุกไว้ได้

“โอ้...ผมรู้อยู่แล้วว่า สส.โดชวยอนเข้ามาแทรกแซง แต่สิ่งที่ผมอยากได้ยินคือเหตุผลครับ สส.โดชวยอนไม่น่ามีที่ดินในชุนซอน ดังนั้นคงต้องมีเหตุผลบางอย่างไม่ใช่หรือครับ”

เขาไม่ได้สงสัยว่าโดชวยอนกำจัดอ่อนอะไรของอีกฝ่ายไว้

เจ้าตัวไม่มีทางบอกอยู่แล้ว

เนื่องจากโดชวยอนเคยเป็นอัยการและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมอย่างน้อยก็คงจะกำจัดอ่อนในส่วนที่ผิดกฎหมายอยู่ จึงไม่มีเหตุผลจะพูดออกมาเพื่อทำให้ยางจินซุกอารมณ์เสีย

เพราะเรื่องที่สำคัญจริงๆ คือเหตุผลที่โดชวยอนต้องการเปลี่ยนเขตสายพานอุตสาหกรรมชีวภาพมายังชุนซอน

“ผมเองก็สงสัยเรื่องนั้นเหมือนกัน คุณคิดว่าเธอจะบอกเหตุผลกับผมมันใช่หรือครับ”

“ไม่รู้จริงๆ ะหรือครับ”

“จริงครับ แต่...ผมไม่ค่อยแน่ใจ”

“เรื่องอะไรครับ”

“เรื่องนี้ค่อนข้างไร้สาระมาก...”

“ไม่เป็นไรครับ บอกมาได้เลย”

เมื่อเห็นชเวซึงฮวานทำหน้าที่แปลกใจ ยางจินซูก็เสียริมฝีปากที่แห้งผากแล้ว
รีบอธิบายเสริม

“ผมไม่ค่อยแน่ใจเท่าไร...แต่ภรรยาผมชอบไปร้านหมอดูแถวของดัมบอยๆ
ครับ พอหมอดูคนนั้นรู้ว่าชื่อของผมก็เล่าเรื่องแปลกๆ ให้ภรรยาผมฟังครับ”

“เรื่องอะไรครับ”

ระหว่างที่ชเวซึงฮวานยังปะติดปะต่อไม่ได้ว่าร้านหมอดูกับซุนซอนเกี่ยวข้องกับ
กันอย่างไร ยางจินซูก็พูดต่อ

“หมอดูคนนั้นบอกกับภรรยาผมตอนพูดถึงสายพานอุตสาหกรรมชีวภาพว่า
ต้องเป็นซุนซอนเท่านั้น ไม่ใช่ซานัมครับ”

“ซุนซอน? หมอดูเธอครับ”

“ครับ ดังนั้นภรรยาผมเลยหัวเราะแล้วถามว่าสามีตัวเองจะไปมีอำนาจอะไร
แต่หมอดูคนนั้นก็กลับบอกว่าเดี๋ยวจะมี สส. เข้ามาช่วยครับ”

ตอนนั้นนั่นเองชเวซึงฮวานถึงรู้สึกเหมือนมีแสงสว่างฉายขึ้นในหัว

“งั้นเธอครับ”

“ครับ แล้วก็น่าแปลกมาก เพราะผ่านไปไม่ได้ไม่นานเท่าไร สส. โดชยูยอน
ก็ส่งความคิดเห็นแบบนั้นมาหาผมครับ มันน่าทึ่งมากจริงๆ แต่ผมไม่ได้ถามว่า
พวกเขามีความสัมพันธ์กันยังไงครับ”

“ดีแล้วครับ ทำถูกแล้วที่ไม่ถาม ว่าแต่ร้านหมอดูนั้นอยู่ที่ไหนเธอครับ”

“เรื่องนั้น...”

ยางจินซูรีบส่งข้อความหาภรรยาอย่างรวดเร็ว

198

ผู้หญิงที่กายโศกถึง [2]

“แปลว่าโศกชวยอบ เชื่อคำพูดหมอดูแล้วตั้งใจจะย้ายสายพานอุตสาหกรรม
ชีวภาพไปซุนซอนนั้นหรือ นั่นคือสิ่งที่นายหมายถึงใช่ไหม”

สส.ซอนโบยุนหรือตามองพร้อมกับตั้งคำถาม ทำเอาผู้ช่วยชเวซึ่งฮวานหลบตา
สีหน้าเกือเขิน

“ไม่ว่ายังไง...”

“ไม่ว่ายังไงอะไร”

“คงต้องลองสิบ...”

“เฮ้อ...นายจะบอกว่า สส.โดชวยอนที่เคยเป็นอัยการและรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงยุติธรรม เชื่อคำพูดของหมอดู เลยพยายามเปลี่ยนจุดสร้างสายพาน
อุตสาหกรรมชีวภาพนั้นหรือ มันฟังขึ้นหรือไง”

สส.ซอนโบยุนไม่เชื่อ

เพราะจินตนาการไม่ออกเลยว่าโดชวยอนผู้ฉลาดเฉลียวคนนั้นจะมมาย
กับคำพูดของหมอดู

“แต่สถานการณ์ที่เกิดขึ้นมันบังเอิญเกินไปนะครับ การที่ สส.โดชวยอน
เข้าหาช่างจีนชวยอย่างได้จังหวะพอดี ถ้าไม่ใช่เพราะเรื่องนั้นก็หาอธิบายไม่ได้
แล้วครับ”

“อาจจะบังเอิญเฉย ๆ ก็ได้ เหตุผลที่โดชวยอนต้องย้ายไปซุนซอนก็อาจจะ

สอดคล้องกับผลประโยชน์ของหมอดูคนนั้นพอดี”

“อาจจะเป็นไปได้ แต่ สส.โดชุยอนเคยเป็นอัยการมาก่อนไม่ใช่เหรอครับ ก็น่าจะมีเซนส์อยู่บ้างว่าถ้าโดนจับได้จะมีผลกระทบแบบไหน ดังนั้นสาเหตุที่ทำให้ สส.โดชุยอนย้ายไปตรงนั้นอาจจะไม่ใช่เพราะผลประโยชน์ทางการเงินธรรมดาๆ ก็ได้ครับ ถ้าหากคำนึงถึงการเลือกตั้ง...”

“อาจจะเป็นเพราะการเลือกตั้งนั้นเหรอ”

“จังหวัดคังวอนค่อนข้างล้ำหลัง ยิ่งมีการเลือกตั้งมากเท่าไร เสียงของประชาชนในคังวอนก็ค่อยๆ เอียงไปทางพรรครัฐบาลครับ ในช่วงเวลาแบบนี้ ถ้าย้ายสายพานอุตสาหกรรมชีวภาพที่กำลังจะเข้ามาในคยองก็ไปที่คังวอนแทน มันจะทำให้เสียงของประชาชนในคังวอนมาสนับสนุนพรรคฝ่ายค้านครับ”

สส.ซอนพุดเหมือนอึดอัดใจ

“นั่นคือสิ่งที่ฉันหมายถึงไม่ใช่หรือไง คิดเห็นกันคนละอย่าง แต่บังเอิญสอดคล้องกันพอดี”

“ถ้าหมอดูโหม่น้าว สส.โดชุยอนด้วยเหตุผลนี้ล่ะครับ”

“เฮ้ย โดชุยอนโง่เหรอ หรือโดชุยอนเป็นพวกสาวกหมอดูจอมปลอมนั้น โหม่น้าวแล้วเชื่อเลยหรือไง”

ชเวซึงฮวานเกาศีระชะ

พุดตามตรงตัวเองก็นึกภาพโดชุยอนพยักหน้าเห็นดีเห็นงามเมื่อโดนหมอดูโหม่น้าวเรื่องนั้นไม่ออกเหมือนกัน

“ถ้าฉันพับแพลนเลยไหมครับ”

“เฮ้อ...ถึงจะฟังดูไม่เข้าท่า แต่ถ้าทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นก็รู้สึกแปลกๆ อยู่ดี...”

“ถ้าฉันลองตามผลต่อสักหน่อยก็ไม่แย่นะครับ”

“เดี๋ยวฉันจัดการเรื่องนั้นเอง นายคอยจับตามองโดชุยอนต่อ”

“รับทราบครับ”

“ไม่สิ โทร.หากรรมการผู้จัดการชเวยงฮุน เอชเอสกรุ๊ป บอกว่ามาเจอกัน หน่อย”

“ได้ครับ”

สส.ชอนโบยุนกำหมัดเบาๆ

รู้สึกเหมือนจับอะไรบางอย่างได้ แต่พอคิดคนเดียวแล้วเหมือนจะไม่ได้
คำตอบ

เนื่องจากฝ่ายวางแผนและประสานงานรวบรวมเฉพาะพวกหัวกะทิของบริษัท
จึงไม่จำเป็นต้องอธิบายว่าพนักงานตั้งใจทำงานกันอย่างจริงจังมากแค่ไหน

แน่นอนว่าระดับหัวหน้าแผนกขึ้นไปสามารถพักกลางวันเต็มเวลาหนึ่งชั่วโมงได้
แต่เมื่อไรก็ตามที่มีโปรเจกต์เร่งด่วน แม้แต่หัวหน้าฝ่ายก็มักจะกินข้าวกล่องง่าย ๆ
เป็นมื้อกลางวัน

มินฮีเองก็เช่นกัน

ถึงจะเป็นเลขานุการของกรรมการผู้จัดการชเวยองซุน แต่เธอก็พยายามออกไป
พักเที่ยงเป็นคนสุดท้ายและรีบกลับมาทำงานคนแรกเสมอ

ทว่าวันนี้ช่วงประมาณสิบเอ็ดโมงครึ่ง มินฮีก็ลี้ภัยออกจากบริษัทแล้วมุ่งหน้า
ไปยังโรงแรมห้าดาวในเครือเอสเอสการท่องเที่ยวที่ตั้งอยู่ในละแวกนั้น

แน่นอนว่าไม่ใช่แค่ไปเพื่อเพลิดเพลินกับอาหารกลางวันของโรงแรม แต่เป็น
เพราะนัดกับใครบางคนเอาไว้

เมื่อได้รับอนุญาตจากชเวยองซุนและมาถึงห้องอาหารจีนที่ตั้งอยู่ในโรงแรม
เธอก็พบชเวยองจุนที่กำลังยืนก้มงออยู่ข้างนอกจึงเดินเข้าไปหา

“ออกมาทำไมคะ”

“อ้าว มาแล้วเหรอ สวยจัง”

มินฮีถามเขาที่ส่งยิ้มบางมาให้

“ทำไมคะ กังวลเหรอ”

“เปล่า...แค่คิดถึงก็เลยออกมา”

“เข้าไปกันล่ะ”

“อืม”

ชเวยองจุนเดินนำหน้าพาเธอเข้าไปในห้องที่จองเอาไว้ล่วงหน้า

ประธานอีเซมินและภรรยา อันมยองจา นั่งอยู่ที่โต๊ะอาหารขนาดใหญ่

อันมยองจามองมินฮีแล้วยิ้มกว้าง

“มาแล้วเหรอ”

“ล่วลดีค๊ะ”

“อืม นิ่งลึ”

มินฮึนึ่งล่งพลางสังเกตบเหน้าของประธานอ็เซมิน ดูจากการนึ่งหน้าเครียด
ไม่ยอมสบตาหึ่ง ๆ ที่ตัวเธอเดินเข้ามาก็เข้าใจว่าทำไมฮยของจุนถึงอ็ดอัดจนออกมา
ข้างนอก

เห็นได้ชัดว่าอ็กฝายยังตัดลึนใจไม่ได้

ไม่ลึ ไม่ใช่แค่ลึ่งเล แต่ดูเหมือนจะเปลี่ยนใจเรียบร็อยแล้ว

อันมยของจามองหน้าสามิตัวเองก่อนจะพูดอย่างไม่สบอารมณ

“คุณคะ ทำหน้าให้มันดี ๆ หนอยได้ไหม”

“อะแฮ่ม...”

ประธานอ็เซมินกระแอมไอ แต่ยังคงแสดงท่าที่อ็ดอัดอยู่เหมือนเดิม

ทันทีที่ฮยของจุนนึ่งลงถึงเปิดปากพูดเหมือนกำลังร็อยอยู่

“ฮยของจุน”

“ครึบ”

“ฉันได้ฟังเรื่องราวตั้งแตัดันจนจบแล้ว หึ่งแกหึ่งพี่ชายฉันต่างก็นำสงสาร
กันหึ่งคู่ ไม่มีใครสมควรรโตนดำ แต่ถ้าพูดกันแบบล่งรายละเอียด มันก็คนละ
สายเลื่อตจริง ๆ ดึงนั้นสมบัตินั้นไม่ใช่ของแก”

“ที่รัก!”

อันมยของจาตะโกน แต่ประธานอ็เซมินก็ทำเป็นไมได้ยินแล้วพูดต่อ

“ฉันคิดอยู่นานมาก แต่ยงิงเรื่องนี้มันก็ไม่ใช่ คุณเองก็หึ่งให้ตี ว่ากัน
ตามตรงแล้วคุณก็ถือเป็นคนอื่นล่ำหรับตระกูลอ็เหมือนกัน”

“ทำไมฉันถึงเป็นคนอื่น ชื่อก็มีอยู่ในทะเบียนบ้าน แล้วทำไมฉันถึงกลายเป็น
คนอื่นล๊ะ!”

“ถ้าหยาก็จบงิง”

“คุณจะหยากับฉันนึ่งนัเหรอ”

“ถ้าไม่อยากโตนหยาก็หยุดทำลึ่งที่กำลังทำอยู่ตอนนีชะ”

“เดี๋ยว คุณบ้ำไปแล้วเหรอ ไหนเมือวานยงบอว่าเปลี่ยนใจแล้วอยู่เลย

ถึงได้นัดกันวันนี้ไง!”

“ฉันคิดผิดเอง นี่มันไม่ใช่แล้ว คุณอย่ามาทำให้ความสัมพันธ์ที่ห้องแตกแยกเลย”

มินฮีพูดไม่ออก

เมื่อวานยังบอกว่าแก้ปัญหาได้ดีอยู่แล้ว ถึงได้นัดหมายวันนี้ขึ้นมา นี่ก็ไม่ถึงเลยว่าจะอยู่ๆ จะกลายเป็นแบบนี้

ขนาดตัวเองยังอึ้ง เธอจึงหันมองข้างๆ เพราะเป็นห่วงความรู้สึกของฮยองจุนจนสบตากับเขาที่มีสีหน้าเคร่งเครียด

มินฮีจับมือเขาแน่น

อาจจะรับรู้ได้ว่ามันแปลว่าให้สู้

ฮยองจุนจึงกล่าวกับอาที่กำลังบ่นอาสะใภ้อยู่

“อาเชื่อใจใหม่ครับว่าพ่อจะแบ่งมรดกให้”

ประธานอีเซมินที่กำลังบ่นหยุดชะงัก

ฮยองจุนพูดต่ออีก

“มันอาจจะเป็นไปได้ครับ มรดกที่พ่อมี ส่วนใหญ่อาจจะยกให้อาก็ได้ แต่เมื่อไหร่ล่ะครับ”

“ว่าไงนะ”

“คิดว่าอาจจะได้มรดกนั้นเมื่อไหร่ครับ หนึ่งปีหลังจากนี้ หรือว่าสามปี หรือถ้าไม่ใช่ก็อีกสิบปี”

“...”

“ถ้าคิดว่าพ่อจะยกหุ้นที่มีกับมรดกส่วนใหญ่ให้อาก่อนพ่อจะตาย อาเข้าใจผิดแล้วครับ แน่นนอนว่าตอนตายคงจะยกให้อาแน่ๆ แต่ตอนนี้ก็แข็งแรงดี... ยังมีอะไรให้เล่นอีกเยอะ คงผู้หญิงก็เยอะ แล้วพ่อก็ยกให้อาเหรอครับ”

ประธานอีเซมินไม่ได้ยอมรับฟังง่าย ๆ

“ถ้าไม่มีแก ครอบครัวของเราที่ไม่มีปัญหาอะไรแล้ว มรดกจะถูกแบ่งครึ่งอย่างยุติธรรม บริษัทก็คงจะกลับมามีเสถียรภาพอีกครั้ง แต่แกหายไปก็พอแล้ว ฉันจะเตรียมที่ทางไว้ให้แกได้พอทำมาหากินให้แทนแล้วกัน”

“ขอบคุณครับ แต่เหมือนอาจะเข้าใจอะไรผิดนะครับ”

“เข้าใจผิดอะไร”

“ผมควบคุมกรรมการอิสระของชินยงไฟแนนเชียลไว้ในมืออยู่ที่ในลิบคน พนักงานธนาคารหลายคนก็เชื่อฟังผมเป็นอย่างดีครับ ถ้าผมออกมันจะแค่ออกเฉยๆ เหวอครับ”

“แกกำลังขู่ฉันเหรอ”

“ผมแฉงเพื่อให้มองความเป็นจริงครับ อาพุดเหมือนสถานการณ์นี้เป็นแค่เรื่องของครอบครัวคนอื่น แต่ไม่ใช่ปัญหาของครอบครัวคนอื่นเลยครับ”

แม้ตอนแรกจะงงกับคำพูดของฮยองจุน แต่อันยองจาก็พยักหน้าเห็นด้วย

มินฮีจึงพูดกับประธานอีเซมินที่ปิดปากเงียบตัวลั่นระริกด้วยความโกรธ

“ฉันยังไม่ได้แต่งงาน ดังนั้นขอเรียกว่าท่านประธานแล้วกันนะคะ ท่านประธานอีเซมิน คำพูดของคุณฮยองจุนหมายถึง อย่างน้อยๆ หวังว่าจะไม่เชื่อคำพูดที่ท่านรองประธานใหญ่อีเซจุนบอกว่าหลังไล่คุณฮยองจุนออกแล้วจะยกมรดกให้ทั้งหมดหรอกนะคะ”

“เธอรู้อะไรมา”

“อย่างน้อยก็รู้อย่างหนึ่งค่ะ ความรู้สึกของท่านรองประธานใหญ่อีเซจุน”

“เฮอะ... เธอจะรู้ใจพี่ชายฉันได้ยังไง”

“ฉันว่าฉันรู้นะคะ น้องชายถูกลากเข้ามาเกี่ยวข้องกับสารต่อสู้ที่เกิดขึ้น เพราะไม่อยากจะยกมรดกให้ลูกชายที่ไม่ได้มีสายเลือดของตัวเอง ต่อให้ น้องชายจะบอกว่าไม่อยากจะทรัพย์สินของพี่ชาย แต่ภรรยาของน้องชายกลับพูดอย่างชัดเจนในงานศพว่าจะฟ้องเรียกมรดกบางส่วนของพ่อสามีคืนมา แน่نونว่าพี่ชายต้องปวดหัวใช่ไหมคะ”

“...”

“อาจจะคิดว่าน้องชายโดนภรรยาชักจูงหรือเปล่า ถ้าเกิดน้องชายร่วมมือกับลูกชายคนละสายเลือดแล้วไล่ฉันออกล่ะ”

“หึ! เธอแตงนินยาเก่งนะ แต่มุกนี้มันตื้นเกินกว่าจะทำให้ฉันกับพี่ชายแตกคอกัน”

“แตกคอกันหรือคะ ฉันแค่บอกว่าความรู้สึกของท่านรองประธานใหญ่ อีเชจุนน่าจะเป็นแบบนี้แหละ สมมติว่าฉันเป็นท่านรองประธานใหญ่ก็คงจะระแวงน้องเหมือนกันค่ะ บางที...อาจจะเอาจริงที่ฉันยกให้มาซูฉันก็ได้ไม่ใช่หรือ...”

มินฮีหยุดพูดและมองหน้าประธานอีเซมิน

แววตาที่สั้นไหวนั้นบ่งบอกอย่างชัดเจนว่ากำลังขัดแย้งในใจ

เพราะคิดว่าถ้าไม่ต้อนให้จนมุมมากกว่านี้อีกฝ่ายคงจะไม่ยอมเข้าใจ เธอจึงเสริมด้วยคำพูดสุดท้าย

“ถ้าไม่เชื่อฉันก็ลองถามดูสิคะว่าจะได้เมื่อไหร่”

“อะไร”

“ถามท่านรองประธานใหญ่อีเชจุนว่าช่วยระงับวันส่งมอบทรัพย์สินให้ชัดเจนได้ไหมนะคะ บอกเขาว่าสมมติคุณฮยองจุนออกจากบริษัทก่อนหน้านั้น อย่างน้อยถ้าเขายอมเขียนสัญญาว่าจะโอนทรัพย์สินให้ตามเวลาที่กำหนด ท่านประธานจะเชื่อพี่ชายแล้วตัดขาดกับคุณฮยองจุนก็ได้ค่ะ”

“นั่นเป็นวิธีที่ดีนะ แต่รู้ไว้ซะว่าเมื่อกี้เธอกำลังไล่ผู้ชายของเธอออกจากบริษัท”

“ถ้าท่านรองประธานใหญ่ใจกว้างถึงขนาดนั้น ก็สมเหตุสมผลแล้วค่ะ ที่คุณฮยองจุนจะออกจากบริษัท เขามีความสามารถขนาดนี้ไม่มีทางทำให้ครอบครัวอดอยากอยู่แล้วค่ะ”

ฮยองจุนอึ้งแต่ก็นิ่งไว้ก่อน

พอเรื่องราวมาถึงจุดนี้ ภรรยาของประธานอีเซมินก็ไม่มีอะไรจะพูดเช่นกัน หากรองประธานใหญ่อีเชจุนยอมประทับตราในสัญญา ทรัพย์สินของกรุ๊ปครึ่งหนึ่งก็จะมาอยู่ในมือตน ดังนั้นอันยองจางจึงไม่มีเหตุผลจะคัดค้าน

หลังจากกินอาหารเสร็จ มินฮีก็จับมือฮยองจุนออกจากห้องอาหาร

เธอนิ่งนานไม่ได้เพราะต้องเข้าบริษัทให้ทันเวลาทำงาน

ฮยองจุนไปส่งมินฮีกลับบริษัทพร้อมพูดด้วยสีหน้ากังวล

“ถ้าพ่อยอมประทับตราเซ็นสัญญาจริง ๆ จะทำยังไง”

“จะทำยังไงได้ละคะ ก็ต้องยอมแพ้อย่างราบคาบไป”

“เอาจริงหรือ”

“ถ้าความสัมพันธ์ของสองพี่น้องแน่นแฟ้นขนาดนั้น ไม่ว่าเราจะใช้วิธีไหน ก็ไม่มีหนทางอยู่ดีค่ะ ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ยอมแพ้กันเถอะค่ะ”

“ไม่เสียดายเหรอ”

“กรรมการผู้จัดการชเวนะ ตอนเข้าบริษัทมาครั้งแรกก็ไม่มีอะไรเลยคะ แต่ขยับขยายบริษัทมาได้ถึงขนาดนี้ คุณเองก็ทำได้ค่ะ เริ่มจากอะไรเล็กๆ ก่อน แล้วค่อยขยายให้ใหญ่”

“น่าสนุกดีนะ เอาอย่างนั้นกันดีไหม”

มินฮีตอบพร้อมกับรอยยิ้มสดใส

“มันก็ดีค่ะ แต่อย่าเพิ่งยอมแพ้สิ ไม่มีใครรู้นี่นา”

“เธอมั่นใจสินะว่าพ่อฉันจะไม่ประทับตราสัญญา”

“แค่...รู้สึกแบบนั้นเฉยๆ ค่ะ พ่อคุณชอบล้งเล็นในช่วงเวลาสำคัญ ถ้าไม่อย่างนั้นก็คงจัดการสถานการณ์ให้เรียบร้อยตั้งแต่ตอนรู้ว่าคุณไม่ใช่ลูกแท้ๆ แล้ว แต่เขากลับทำเป็นไม่รู้แล้วยอมถอยนี่คะ”

“งะ งั้นเหรอ”

ฮยองจุนรู้สึกว่ารอยยิ้มสดใสของมินฮีทำให้ขนลุกชูตัวร่างกาย
ใช้

เห็นได้ชัดว่าเขาแค่คิดไปเอง

“ฮ่าๆ อิม ฉันทันทีเลยรีบร้อยแล้ว”

ประธานอีเซมินคุยโทรศัพท์อย่างโอ้อวด

“งั้นเหรอ ฮยองจุนมันยอมถอยง่าย ๆ หรือไง”

“แหงสิ”

“แล้วน้องเด็กกวดดีนั่นล่ะ”

“เด็กที่เคยบอกว่าจะแต่งงานกับฮยองจุนนะเหรอ ไร้มารยาทสุดๆ แต่ยังไงฉันก็จัดการทั้งคู่แล้ว”

“จัดการยังไง”

“บอกว่าฉันเชื่อพี่ อย่ามาทำให้พี่น้องแตกแยก ถ้าสถานการณ์นี้จบ
พี่จะแบ่งมรดกให้ฉันครึ่งหนึ่ง พอพูดแบบนี้ก็ปิดปากเงียบสนิท”

“เยี่ยมจริง ๆ มันก็ต้องแบ่งกันอยู่แล้วสิ ก่อนหน้านี้นั้นเคยบอกไปแล้วหิฉันไม่ได้โลภอยากเก็บมันไว้คนเดียวซะหน่อย ที่พ่อยกทุกอย่างให้ฉัน ก็แค่เป็นการยกอำนาจให้จัดการของจนให้เรียบร้อยเท่านั้น ถ้าสถานการณ์มันจบลงครบครวที่เหลืออยู่ของฉันก็มีแค่นาย ฉันมีเมียมีลูกหรือไงล่ะ”

ประธานเอ้เซมินรัฐีกสงสารพี่ชายที่อยู่ ๆ ก็ต้องอยู่คนเดียวอย่างเหงา ๆ เมื่อแก่ตัวลง

“นั่นสิ...ถ้าไม่ใช่ฉันจะมีใครเข้าใจความรู้สึกพี่ละ เด็กกวอดตีนันทำเป็นฉลาดจัดการทุกอย่างคนเดียว แต่หลังจากนั้นก็เดินคอตกออกไปเหมือนโลกกลมที่ต่อได้เห็นสีหน้ามัน ฮ่า ๆ ๆ ๆ! แต่ยังไงตอนนี้พี่ก็นอนหลับสนิทแล้วละ เพราะฉันเคลียร์เรียบร้อยแล้ว”

“โอเค ทำได้ดีมาก”

“แต่พี่ คือว่า...”

“หือ”

“เมียฉันก็เครียดอยู่เหมือนกัน พี่รู้ใช่ไหม เรื่องที่เมียฉันอาละวาดในงานศพนะ”

“อืม ฉันก็รู้สึกผิดต่อน้องสะใภ้เหมือนกัน”

“ช่วยร่างสัญญาสักฉบับให้เมียฉันสบายใจหน่อยสิ”

“สัญญา?”

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร แค่ลงรายละเอียดว่าหลังจากหยองจนออกไปหนึ่งเดือนจะแบ่งมรดกของพ่อให้ฉันครึ่งหนึ่งก็พอ”

“ให้กำหนดวันดำเนินการนั้นเหวอ”

“ใช่ แคนั้นคงทำให้ได้ใช่ไหม”

สายโทรศัพท์เสียงไปลักพัก

ตอนรัฐีกว่าช่วงเวลานั้นเหมือนยาวนานเป็นนิรันดร์ เสียงของรองประธานใหญ่อีเซจุนก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“จะให้กำหนดวันเลยมันก็ยังไงอยู่ ไว้ถ้าหยองจนออกไปแล้ว ฉันจะเซ็นยกมรดกให้ครึ่งหนึ่ง ประทับตรารับรองให้ด้วย ไม่ต้องห่วง”

“แล้ววันดำเนินการ...”

“ไม่เชื่อใจฉันเหรอ ก็บอกว่าไม่ต้องห่วงไ้...ตอนนี้ฉันมีสติตั้ง ไว้ค่อยไป
ตีมันสักแก้ว แค่นี้ก่อนนะ”

ประธานอิชิมินถือโทรศัพท์ที่โดนตัดสายพลงกัตรีมฝีปาก

ทดลองอ่าน